

MEDLEMSBLAD FREM

Boldklubben

NR. 3

JUNI 1952

S. AARG.

Den helt store cirkus

Vi kan ikke nægte os fornøjelsen at bringe følgende »klip« fra »Idrætsbladet«s kulørte side:

»Naar Pløger kommer hjem, agter hans gamle klub efter forlydende at søge om øjeblikkelig tilbagegivelse af hans amatørrettigheder inden for kricket og senere — efter de obligatoriske to aars karantæne — ogsaa som fodboldspiller. Da han er 30 aar gammel, kan det sidste i praksis kun have begrænset betydning, teoretisk saa meget større.

Officielt er der endnu ikke sket nogen henvendelse fra Frem til DBU. Indtil videre tillader vi os derfor at tro, den heller ikke kommer. En saadan ansøgning ville komplet latterliggøre den ophøjede forargelse, der kom til orde mod spillerne, fordi de, som det hed, »svigtede dansk fodbold og deres klubber«. Tager vi ikke fejl, var netop formanden for Frem, *Vilhelm Skousen*, blandt de allermest uforsonlige og den, der f. eks. stejlest har modsat sig den af saa mange ønskede kamp mellem udvalgte danske hold og Italiens-farerne.

Skal der overhovedet være mening i at holde fast paa den renlivede amatørisme og dens høje ideal, kan man umuligt prostituere samme ideal ved omgaaende at tage den først hjemvendte af de fortabte sønner til barmen og tvætte ham ren og amatørhvid igen. Det ville være »en majet stur nommer« at rejse med. 135,000 kroner forsvinde i blaa luft. Ingen ting her, heller ingen ting her!»

Det er jo det kære blads facon at muntre sig (og os) med »forlydender«. Bagefter kan der altid blive stof til nogle liniers dementi.

Til ovenstaaende »klip« skal kun i fuldt alvor siges,

at der overhovedet ikke i *Frem's* bestyrelse eller mellem medlemmer af denne indbyrdes har været drøftet at indsende ansøgning for *Pløger*,

at det vel ogsaa ville være at foregribe begunstningens gang, da ingen i bestyrelsen har talt med *Pløger*, og derfor slet ikke ved, om han i det hele taget ønsker det, eller har planer om at spille fodbold eller kricket mere,

at »forlydendet« altsaa stammer fra andre kilder end ansvarlige kredse i *Frem*, eller maaske blot er »Idrætsbladet«s »majet sture nommer«,

at der aldrig fra *Frem's* side — hverken i tale eller skrift — er kommet nogen »ophøjet forargelse til orde mod spillerne, fordi de, som det hed, svigtede dansk fodbold og klubberne«. Og slet ingen mindre ophøjet,

at vi tværtimod har hjulpet dem (vore egne spillere), saa meget vi evnede, for at skaffe dem den bedst mulige kontrakt,

at den personlige modvilje — som jeg har set fremført andet steds, og som maaske er et udtryk for en ønskedrøm i anden anledning — vi eller jeg skulle nære mod vore spillere, dementeres bl. a. deraf, at jeg staar i næsten regelmæssig korrespondance med spillerne, og da *Kaj Christiansen* for nogen tid siden kom alvorligt til skade, og man troede hans karriere slut, var klubben med det samme velvilligt stemt for at komme til Frankrig og spille en beneficekamp for ham, da den tanke blev udkastet.

Men bladets »sture nommer« har forresten nu givet mig den idé, at »prostituere dette høje ideal«. Dersom *Pløger* ønsker det, og *Frem's* bestyrelse giver sin tilslutning, og naar den i amatørbestemmelserne lovbefalede tid er gaaet, vil *Frem* indsende ansøgning for ham og faa ham »tvættet ren og amatørhvid igen«.

FOR HVORFOR SKULLE HAN VÆRE DISKVALIFICERET TIL DET?

Det er maske taaget ud i bladets erindring, at *Frem* for en 2—3 aar siden foreslog en ændring og en skærpelse af vore amatørbestemmelser, saaledes at professionelle spillere ikke kunne komme til at deltage i vigtigere turneringsfodbold igen. Forslaget blev dengang forkastet, og det store flertal mente altsaa, at den stadig gældende karantæne paa 2 aar var fuldt tilstrækkelig. All-right, det er i sin orden, naar flertallet dengang havde den opfattelse (jeg kan ikke nøjagtig huske, om vi stod helt alene, men jeg tror det),

(Fortsættes side 5)

Fra Guldpenne

I taxa'en paa vej hjem til hotellet fra Aarhus stadion efter vor sidste kamp i DM-turneringen, hvor vi for andet aar i træk havde været tvunget til at udføre »bøddlen«s gerning og sendt en agtet og respekteret kollega ned i 2. division, fik man for første gang i de sidste dage før denne kamp ro til at reflektere lidt over de nys overstaaede hændelser og den atmosfære, der var pisket op omkring den. Det er som regel med en vis overraskelse, man konstaterer aarsager og omstændigheder til en del af ens handlinger. De fleste af os kan vel ikke sige sig fri for at have sagt eller gjort et eller andet paa baggrund af een i det øjeblik herskende sindstilstand og maaske ogsaa under et pres af ydre omstændigheder, og naar man saa i en stille time tænker tilbage paa det, som skete, bander man maaske i sit stille sind over begaaede dumheder eller andet, som man ønskede ugjort, men — man finder vel ogsaa frem til de undskyldende omstændigheder, hvorunder dette skete eller blev gjort, nemlig — presset af de ydre omstændigheder og sindstilstanden.

Og denne reflektering i taxa'en indeholdt ogsaa sin overraskelse og maa, for vore spillere, dersom de ogsaa har tænkt tilbage paa disse sidste timer før kampen, have overrasket dem selv. Overraskelsen var ihvertfald for mig den ro og tillid, de var gaaet til denne vanskelige opgave med. Der skulle ikke have lydt dem et bebrejdende ord, dersom et eller andet var kikset for dem, naar man tager holdets ungdom i betragtning. Hele den atmosfære, der var vokset op i de sidste dage, efter AGF's sejr over AB, og kampens betydning for os, havde ihvertfald været undskyldning nok, om et eller andet var gaaet i fisk. Det maa ikke have været let for spillerne f. eks. rundt omkring paa deres respektive arbejdspladser, i det uendelige at skulle besvare spørgsmaal og hentydninger til denne forestaaende kamp, og vel svært for dem overhovedet at slippe den af tankerne. Det har sikkert heller ikke været let at komme gennem de sidste timer inden kampen, selvom vi, som var med derovre, gjorde alt for at aflede deres tanker fra den. Fra vi startede lørdag eftermiddag, og indtil 5 min. før de gik paa banen, blev den saa at sige ikke nævnt. Derefter fik de en ganske kort og klar instruktion for en ganske enkel form for den taktiske spillefacon, vi ansaa for mest formaalstjenlig, og gik paa banen — klar til en indsats for klubben. Og det overraskende er netop bagefter at konstatere, at stem-

ningen havde været, som var det en ganske almindelig kamp, spillerne gik op til. Ikke et eneste tilløb til en nervøs irritation eller en skarp bemærkning, men blot et lille forstaaende nik til instruktionen og saa fattet og roligt op til »høkskedlen«. Og skulle denne ydre ro saa alligevel have været en form for nervøsitet, for det er jo givet, at den maa have indfundet sig paa et eller andet tidspunkt før kampen, ja — saa skulle jeg heller ikke have bebrejdet dem en smule, dersom den havde faaet sit sidste grundskud, da de, som første hold paa banen, hørte det bifaldsbrøl fra over 20,000 fanatiske jyder, som hilste AGF'ernes entré. Det kunne have faaet selv gamle hærdede rotter til at ryste i knæene. Men ogsaa dette blev taget, og den ro og koncentration, der prægede alle vore spillere fra start til slut, gav mig beviset for, at roen og tillidsfuldheden før kampen ikke have været den bare camouflage. Og det var overraskelsen ved den kamp fremfor noget.

— — —

Der skete en ting i denne kamp, som jeg ikke glemmer saa let, og som fortjener at blive nævnt, fordi den ikke i referaterne blev sat op i sin rette sammenhæng. Det var i de sidste min. af 1. halvleg, at Claes Petersen slipper igennem i venstre side og sparker en centring ind foran maal i *knæhøjde*. I minimale brøkdele af et sekund før Vesty Nielsen vil flugte bolden væk — med fuldt sving i benet — rammer Frede Kjeldsen bolden i en vandret headning og scorer. I samme øjeblik rammer han Vestys knæ med hovedet og slipper fra dette dumdristige scoringsforsøg med et brækket kæbeben. Jeg siger udtrykkeligt »*slipper*«, for dersom Vesty havde været disse brøkdele af et sekund hurtigere, eller Frede Kjeldsen disse brøkdele af et sekund langsommere (en bedømmelse, som hverken Frede Kjeldsen eller nogen anden med nogen som helst sikkerhed kunne foretage), saa havde samme Frede med sit hoved mødt en fod i fuldt sving fremefter, og saa havde med 100 % sikkerhed en forfærdelig ulykke indtruffet. Nu slap han — som sagt — med et brækket kæbeben, og var afskaaret fra at deltage mere i den kamp, men det er *rystende*, at en spiller er gejlet saadan op af en kamps betydning, at han *begaar selvmordsforsøg for at lave et maal*, og det er rystende, at dommeren kan anerkende et saadan maal, som er et saa eklatant eksempel paa farligt spil for spilleren selv. Jeg vil tro, at det er sidste gang, Frede Kjeldsen legede med sit helbred paa denne maade, han var ualmindelig heldig, og jeg ønsker ikke, at nogen maa opleve et saa ubehageligt nervepirrende øjeblik paa en fodboldbane. Den slags hører hjemme i cirkus eller i en arena for tyrefægtning, hvor professionelle artister leger med livet for at pirre sensationslystne mennesker — og ikke paa en fodboldbane blandt amatørspillere!

— — —

Sæsonen, som lige er afsluttet, og hvorfra vi i næste nr. skal bringe de endelige stillinger, kan

i det store og hele siges at have været ret vellykket for samtlige holds vedkommende. De endelige placeringer er gode i alle afdelinger, og der har være arbejdet godt og med interesse. *Reg. Mountford*, som har arbejdet hos os til stor tilfredshed i over 6 aar, maatte desværre forlade Danmark ret pludseligt, da han skulle til England for at afslutte et nyt engagement, og vi var kede af, at vi ikke fik lejlighed til at sige ham rigtigt farvel ved en lille sammenkomst, men han skal vide, at vi satte stor pris paa ham og det arbejde, han udførte, og at han — ved sin typisk engelske rolige og noble færd — var med til at sætte sit præg paa klubben og dens unge spillere. Og jeg er sikker paa, at jeg har alle i klubben med mig, naar jeg ønsker ham the best of luck i tiden fremover.

Nu skal *Leo Nielsen* overtage hans job med 1. hold, og alle gode ønsker vil følge ham i det arbejde. Bl. a. tror jeg, at klubbens mange venner vil haabe, han i tide kan faa holdet til at salvare sin stilling i divisionen, saa at de ikke tredie aar i træk skal komme ud for samme nervebelastning ved turneringens afslutning. En eller anden fortalte mig, at det kunne jo være, at den portion held, der var tildelt holdet til den slags kampe, maaske var ved at være opbrugt, og der maaske kun var meget lidt tilbage til den eller saa meget omtalte »gode tredie gang«!

Red.

Emil Christensen 60 aar

6. juli 1952

Man undres ved at høre, at Emil nu passerer de 60 aar — for det er vel rigtigt, maa man først spørge, da Emil jo ofte har overrasket sin omgangskreds med en lille »krønike« for saa senere at afsløre sagens rette sammenhæng. Men det er altsaa rigtigt trods hans »lebendighed« og det stadig ungdommelige og humørfyldte lune og hele livssyn.

Emil blev medlem af »FREM« i 1909 og er altsaa medlemsmæssigt set i »veterangruppen«.

Han er altid gaaet op i fodboldspillet med den allerstørste interesse — ligegyldigt hvilket hold han blev sat til at spille paa. Hans interesse for træningen — selv den mindre morsomme konditionstræning — var forbilledlig, og ofte tog han sine mange baneomgange helt alene, naar kammeraterne syntes, de havde faaet rigelig løbetræning. Hans bedste plads var fløjhalback, og som saadan havde han en del 1. holdskampe — selv om han i sin bedste periode havde det uheld,

at der netop da var et par andre, der var en lille streg bedre. Paa 2. hold var han altid sikker mand og som regel sit holds kaptajn.

Det er som »leder«, hans navn vil leve i klubben — lige fra han i 1913 — 21 aar gammel — blev indvalgt i bestyrelsen, har han gjort et meget stort arbejde inden for og uden for klubben. Han var bestyrelsesmedlem lige til 1936 — og inden for denne periode ogsaa medlem af spilleudvalget — deraf 15 aar som formand. Han udtraadte efter eget ønske og blev igen bestyrelsesmedlem 1944 og 1946 — og blev ganske naturligt den første redaktør af medlemsbladet, som han paa udmærket maade gav form og indhold.

Udadtill repræsenterede han »Frem« i »Stævnet« fra 1915 til 1928 — og varetog ogsaa dette hverv paa bedste maade — ofte under vanskelige forhold i en tid, hvor »Frem«s position ikke var som i dag. Under trælsomme og »haarde« forhandlinger til forskellige sider var han ofte den af forsamlingen, der fik tingene til at glide ved en munter og frisk replik, der kunne udløse en befriende og sund latter.

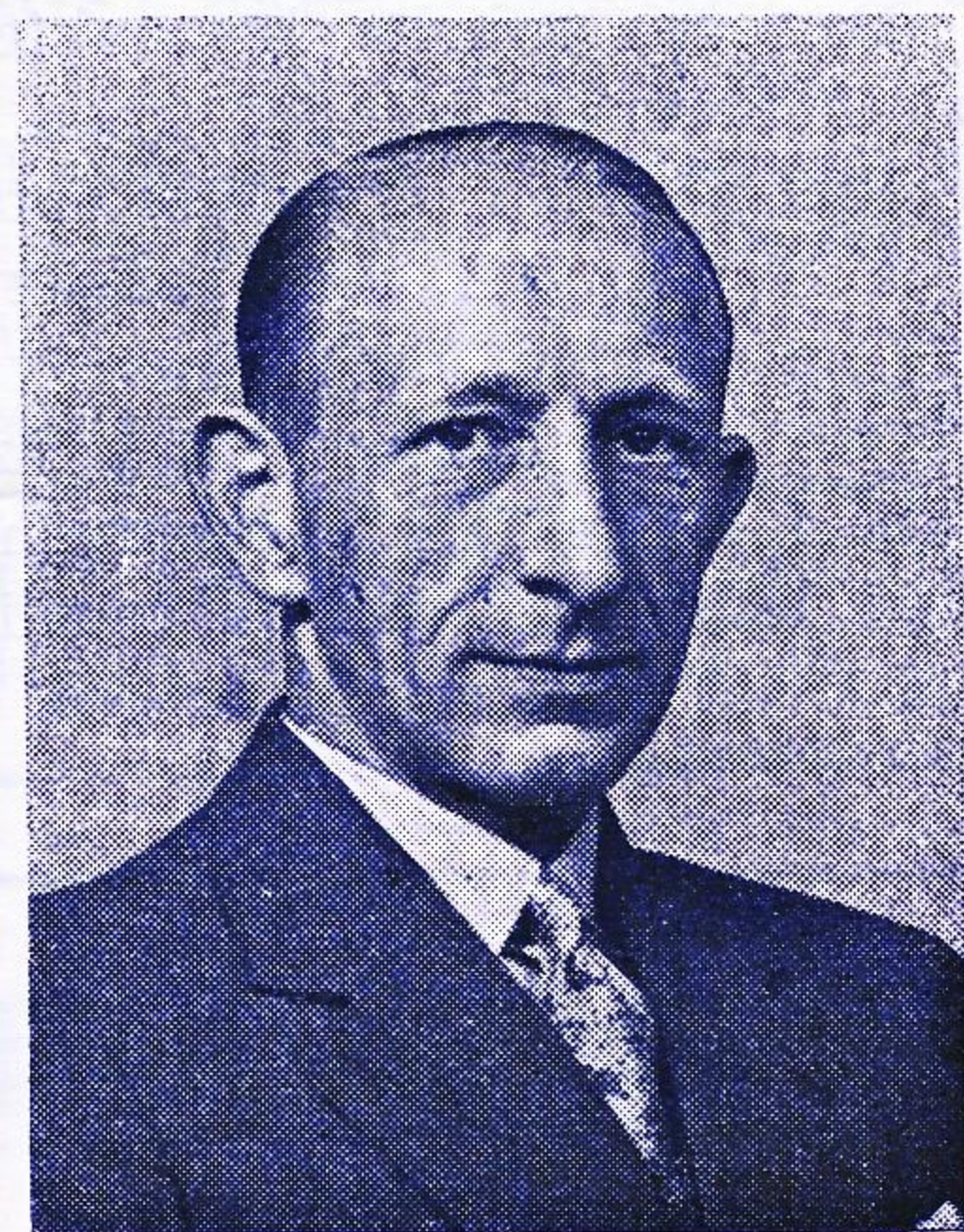
Hans interesse for fodbold og specielt for hans kære klub er stadig levende, og han har altid været parat til at give en hjælpende haand paa den ene eller anden maade, naar man fra klubbens side har haft brug herfor.

Da »Frem«s æresnaal blev indstiftet i 1946, var han selvskreven til denne hæder, og hans foto er ophængt i klublokalet sammen med andre, der paa forskellig maade har medvirket til vor klubs nuværende smukke stade i dansk fodbold. Hans venskab og kammeratskab saavel inden for som uden for klubben er højt værdsat, og alle vi, der kender ham og hans virke, ønsker ham hjertelig til lykke paa 60-aarsdagen og alt godt fremover — og hans ønske paa dagen er ingen i tvivl om: Held og fremgang for Boldklubben »Frem«.

»1911«-medlem.

Carl Petersen 50 aar

28. maj 1952

Den 28. maj traadte Carl Petersen ind i de voksnes rækker. »Lille Carl« har i en menneskealder været Boldklubben Frem en god mand ved sit arbejde i yngre afdeling, og mangan en senior vil sende Carl en venlig tanke og mindes

de gode timer, han har tilbragt i juniortrænerens selskab paa banen og i gymnastiksalen.

En tid var Carl ogsaa i bestyrelsen, men det blev vist for meget for hans helbred. Han maatte i fjor trække sig tilbage fra sit arbejde i »Frem«s tjeneste — og med god samvittighed — efter ca. 30 aars virke, og kan nu hellige sig det familieliv, som han ikke har kunnet dyrke i alle disse aar.

For sit store arbejde i klubbens tjeneste er han hædret med guldemblemet.

Kære Carl, alle Fremmere vil med mig — lidt forsinket — lykønske dig paa din 50 aars dag og haabe paa, at dit helbred, ved en mere rolig tilværelse, vil komme i topform. *EH.*

Seniores

Saa er det ferietid, og det betyder ogsaa fodboldferie, ihvertfald hvad turneringer angaar, men det var faktisk ogsaa nødvendigt med lidt rekreation ovenpaa det foraar, vi oplevede.

Det var jo en gentagelse af foraalet 1951 for 1. holds vedkommende, efteraalet afsluttet i en god position, saaledes at man vægrede sig ved at tro, at vi igen i aar skulle igennem skærsilden; selv om man jo efterhaanden har lært, at fodbold er lunefuldt.

Nu magede skæbnen og holdet det i forening saaledes, at vi fra en tredieplads gled ned af stigen og tilsidst stod paa det nederste trin, eet skridt til — og vi havde staaet paa gulvet. Heldigvis gik det anderledes. Det hele startede med den famøse kamp i Odense, hvor holdet tabte efter at have ført og efter at have brændt et straffespark. Herpaa fulgte saa den serie kampe, som jeg jo ikke her behøver at rekapitulere, hvor holdet i de fleste var overlegne i marken, men ikke formaaede at score de nødvendige maal til at vinde.

Der var enkelte lyspunkter imellem, og her skal nævnes kampen mod Skovshoved, hvor holdet efter en uhyggelig optakt var bagud 0—2 paa 10 minutter, men ganske glimrende spillede sig op og givet burde have vundet kampen. Saa fulgte den sørgelige kamp mod B 93, som blev tabt i sidste fase af kampen, ganske unødvendigt forøvrigt, idet tre mand havde oceaner af tid til at tage sig af bolden, men ingen af dem

foretog sig noget, og 93 fik det maal, der bragte dem i sikkerhed.

Saa oprandt den 3. maj, og holdet mødtes for at tage til Aarhus til den afgørende dyst med AGF. Spillerne var selvfølgelig præget af situationen, og vi andre havde vel ogsaa en snert af stemningen, men da først toget rullede af, og kortspillet kom i gang, lavede selskabet op og lignede efterhaanden næsten sig selv; fodbold blev der ikke snakket, der var nedlagt forbud og fastsat en bøde paa 1 krone, men det gav ingen indtægt. Vel ankomne til Aarhus fik vi en kop the og ostemad, og ved midnatstid var hele koret i seng; dog kneb det vist for et par stykker at falde i søvn.

Søndag morgen var alle spillerne tidligt oppe, og det er noget af et særsyn, men det var jo at vente, saa man havde arrangeret en lille formiddagskøretur til Marselisborg, Rømerhaven og Dyrehaven, hvor der var anledning til en lille spadseretur for at rette benene og faa lidt frisk luft. Frokosten var klar, da vi kl. 11 vendte tilbage fra turen, og da vi havde spist, var der tid til et lille hvil paa værelserne.

Endelig blev det saa tid at tage til stadion, og saa, medens omklædningen foregik, gennemgik vi slagplanen, som i al enkelthed gik ud paa at sætte os paa AGF's fløjhalves og innerwings og da ganske især paa Rou Jensen, hvorefter holdet gik paa banen besluttet paa at vinde.

Det blev altsaa sejr, og saa mærkeligt det end lyder, var alle vi, der sad paa bænken, rolige fra samme øjeblik spillet begyndte. Vore havde straks greb om spillet, medens AGF'erne virkede bundne og trætte, og da Ib havde scoret det første maal, var der aldrig tvivl om, hvad vej det ville gaa.

Det blev saaledes AGF, der maatte ned i 2. division, men det skal siges til deres ros, at de gik ned som gode sportsmænd i en kamp saa fair, som man — omstændighederne taget i betragtning — kunne ønske sig.

Efter kampen var der tid til en ganske enkel middag inden hjemrejsen, der foregik stille og roligt, og ved midnatstid var vi hjemme igen, hvor velmenende medlemmer af klubben gav spillerne en stormende modtagelse. Det var selvfølgelig et spontant udtryk for glæde over resultatet, men det er jo ellers noget, man arrangerer til ære for vindere af mesterskaber, saa lad os haabe, at den dag ikke er alt for fjern, hvor der virkelig er noget at fejre.

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor... den smukkeste Ring til den billigste Pris

Boldklubben **FREM**

stiftet 17. Juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, S.V.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (Lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

Men ogsaa i de øvrige rækker var der spænding paa, dog heldigvis her i den rigtige ende af tabellen, hvor 2. hold var oppe og snuse til førsteholdet, men maatte se sig slaaet i opløbet; det var dog absolut en god indsats i turneringen, og da holdet jo bestaar af unge mennesker, er der rimelig grund til at forvente, at vi ogsaa i næste turneringsaar kan være mellem de bedste i rækken.

3. hold havde ogsaa næsen langt fremme, her kiksede det dog i den allersidste ende, men holdet spillede en række gode kampe, og der maa absolut være gode chancer for at naa den sidste bid vej til toppen i næste sæson.

4. og 5. hold holdt sig mere paa det jævne, men da disse hold bestaar af ganske unge mennesker, venter jeg allerede i det kommende aar, at disse hold indtager langt bedre positioner end nu, der skal jo nogen tid til at vænne sig til overgangen til de voksnes rækker.

Det eneste vinderhold i seniorafdelingen blev 6. hold a, idet »de gamle«, som ventet, ogsaa i foraaret snakkede og spillede sig til en række triumfer. De løber selvfølgelig ikke saa stærkt mere, men »Pauli & Co.« har endnu tekniken og taktiken saa meget i behold, at de kan lade bolden gøre arbejdet, og der er, som jeg før har fremhævet, stadig noget at lære ved at kigge paa dette hold. Spilleudvalget ønsker til lykke og haaber, at andre hold vil følge eksemplet, navnlig det at bruge den indvendige side af hovedet, naar de spiller.

6. hold b naaede ikke de store resultater, men det er mit indtryk, at holdets spillere morer sig, naar de spiller bold, og saa er jo egentlig formaalet med det hele ogsaa naaet.

Spilleudvalget ønsker spillerne god sommerferie, vi mødes engang i juli, men herom faar I nærmere besked. h. o.

Den helt store cirkus

(Fortsat fra side 1)

NAAR DET ER SAADAN, SAA MAA
PLØGER — OG ALLE VORE ANDRE
PROF. — VÆRE UNDERKASTET SAM-
ME REGEL!

For man vil vel ikke hævde, at spørgsmaalet om at faa sit amatørskab tilbage er afhængig af, hvor meget man har tjent som professionel? Eller hvor hurtigt man har tjent det? Det nævner bestemmelserne ingen mulighed for at skønne

om, og det er vel egentlig det, man mener, der skulle hindre deres tilbagevenden til amatør-rækkerne. Og det var som sagt det, vi forudsaa ville ske, og derfor ønskede en fast og klar bestemmelse om, og ikke som nu, hvor det altsaa er overladt til bestemte personer at skønne om.

Jeg kender folk, der har levet af at være prof. meget længere end Pløger, og som i dag er amatører!

Og der er i dag — gennem DBU's praksis — skabt en række af præcedens for, at de to aar er karantænen, og ingen har endnu spurgt »den fortabte søn«, hvad han tjente i sin fravær.

Og hvorfor skulle Frem, stadig forudsat at Pløger ønsker det, ikke hjælpe ham i det spørgsmaal ogsaa? Han kan jo blot ellers melde sig over i en anden klub og gennem den faa sin ansøgning frem!

Jeg glæder mig faktisk til, at Pløger skulle bestemme, at han vil være amatør igen. Det vil nemlig blive »en majet stur nommer at rejse med«! Specielt for »Idrætsbladet«!

I et andet »klip« fra samme blad hedder det: »Og saa har vi videre faaet lov at sige fra et bestyrelsesmedlem i DBU, at hvis han havde vidst, at man ville have svigtet det sportslige program med saa daarlig og utilstrækkelig tilrettelæggelse af forkampe, var han aldrig gaaet med til at lade Stævnet og Alliancen faa eneret paa arrangementerne«.

Det ville være i høj grad grinagtigt at faa at vide, hvornaar samme bestyrelsesmedlem — i kraft af sin egenskab som »bevillingsudstedende myndighed« — har været med til at give Stævnet og Alliancen ENERET paa at arrangere internationale kampe!!

Den ENERET er »en majet stur nommer at rejse med«!

Og af pladshensyn til slut denne »majet sture nommer«:

I en artikel, hvori det sørgelige konstateres, at JBU — efter AGF's sørgelige skæbne — som største lokalunion, kun har et hold tilbage i 1. div., munder konklusionen ud i, at det er paa grund af, at man ikke har faaet de rette ledere frem. De nuværende ledere har været med i mange aar og gjort en masse for jysk fodbold, men nu — hvor spillet og spillerne er lidt daarlige. — Ja, SAA MAA LEDERNE SKIFTES UD!!

Ak ja — de ledere

V. S.

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

☆ Ungdomsafdelingen ☆

Ungdomsafdelingens sæson 1951-52

Sæsonen 1951—52 er afsluttet, og vi gør regnskabet op. Har det været godt, middel eller daarligt? Jeg vil mene, at betegnelsen »middel« er det rette udtryk for hele afdelingens spillestyrke i aar.

Ynglingeafdelingen har til trods for, at vi har maatte afmelde 4de hold, været en glædelig overraskelse, for eksempel har 1. ynglinge haft en meget fin mødeprocent til vinterens træningsarbejde, idet der ikke en eneste træningsaften er mødt under 10 mand. Resultatet er da heller ikke udeblevet, eftersom holdet har opnaaet en smuk tredieplads —, det samme hold, der for tre aar siden som junior blev nummer 9 med næsten de samme spillere.

2. ynglinge har været noget op og ned og er endt som nr. 4.

3. ynglinge har været rækkens bedste hold og har vundet sin række.

Juniorafdelingen har i aar været præget af en underlig slaphed og slendrian. Navnlig paa 1. junior har flere spillere vist en saa daarlig disciplin og moralsk kondition, at jeg aldrig mindes noget tilsvarende i Frem's ungdomsafdeling, og jeg gør her opmærksom paa, at noget tilsvarende ikke vil blive tolereret til næste aar.

1. junior blev nr. 4 og naaede i pokalturneringen til semifinalen. Omtrent de samme spillere blev som 1. drenge nummer 2 i turneringen og tabte pokalfinalen til B 1903 med 2—1 efter omkamp.

2. junior har været ganske godt spillende, dog noget op og ned, i en af de sidste kampe vandt det over rækkens nummer 1, AB, med 7—0.

3. a vandt sin række og er den eneste turneringsvinder af vore 6 juniorhold.

Drengeafdelingen har indfriet de forventninger, vi stillede ved turneringens begyndelse. 1. drenge har vundet sin række og skal spille pokalfinale mod Fremad A. De kan saaledes opnaa at blive dobbeltmester. Det er 6 aar siden, vi har vundet 1. drenge turneringen.

1. drenge, der er en aargang over gennemsnittet, vil sikkert senere gøre sig bemærket i junior- og ynglingeafdelingen. 2. drenge er og

saa et teknisk godt hold, men da de fleste er 1. aars drenge, har det knebet med fysiken, men en 3. plads er heller ikke at foragte.

3. a bestaar som 1. og 2. drenge af gode boldspillere, og forskellen paa 2. og 3. a, hvis der har været nogen, har været meget lille, hvad holdets resultater da ogsaa viser — 7 points foran nr. 2, AB, og ikke en tabt turneringskamp i hele sæsonen.

De tre øvrige drengehold ligger ogsaa pænt placeret i toppen, og vi har i denne sæson kunnet glæde os over et ganske udmærket spil selv helt nede paa 5. og 6. hold.

Lilleputafdelingen maa i aar nøjes med een turneringsvinder, nemlig 4. lilleput, men 1. og 3. hold har været saa nær ved, at kun spørgsmaalet om held og uheld har været afgørende. 1. lilleput har i flere kampe spillet saa godt, at de faktisk lignede en turneringsvinder, men det har skortet lidt paa koncentration.

Vi slutter sæsonen med en tak for turneringsaaret, der gik, og med ønsket om en god sommerferie.

Moss.

Landsjuniorstævnet

Traditionen tro afholdt DBU i pinsedagene sit aarlige landsjuniorstævne. Arrangementet var i anledning af SBU's jubilæum overdraget denne union, og stævnet afvikledes paa Helsingør stadion. Arrangementet var glimrende og fik et i alle faser vellykket forløb, og da samtidig SBU's drenge for første gang vandt turneringen, kan unionen notere den helt store succes. At Sjællands drenge hjemførte sejren, var helt i sin orden og fuldt ud fortjent. Nok kan man sige, at baade det jyske og det københavnske hold virkede lettere, elegantere og havde flere gode individualister, men med selve indsatsen som hold var det ikke saa godt. Paa dette felt laa Sjællands drenge i toppen — her var 11 raske drenge, kampglade og uden for mange dikkedarer, der gjorde en indsats for deres union under mottoet — en for alle og alle for en — hvor deres tekniske kunnen ikke slog til, hjalp kampvilje og aldrig given op dem frelst gennem mange prekære situationer og frem til den endelige sejr.

Spillestandarden hos de forskellige hold var absolut god, og hvad der navnlig faldt i øjnene, var den store jævnbyrdighed, der udvistes un-

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

der kampene. Unioner, der tidligere laa langt under og stillede til klø hos jyder og københavnerne, er blevet dygtigere, og man kan tydeligt spore, der er kommet bredde i juniorfodbolden landet over. Mange gode spillere blev præsenteret og ogsaa enkelte individualister, der hævede sig over de andre — jeg skal dog afholde mig fra at nævne navne, men blot konstatere, at vi sikkert om nogle aar vil støde paa mange af disse drenge i forreste række i dansk fodbold. Selvfølgelig var der ogsaa under spillet ting, der ikke var saa godt, som man kunne ønske, men i den forbindelse maa man ikke glemme, at for de flestes vedkommende er det første gang, de deltager paa repræsentative hold, og da man stadig spiller efter cup-systemet, gør dette jo nok sit til at skabe lidt feber hos de unge mennesker. Det helt rigtige ville jo være at spille alle mod alle, og jeg tror ogsaa, at dette kunne lade sig gøre og haaber, at DBU vil tage det under overvejelse. Naar man er med ved disse stævner, er det forbavsende og samtidig glædeligt at konstatere, hvor hurtigt drengene fra alle dele af landet kontakter hinanden og bliver en stor flok gode kammerater. Mange gode tanker udveksles — smaadrillerier mellem vindere og tabere — kappestrid i Hvem ved hvad o.s.v. — altsammen gør det sit til at ryste drengene sammen og gøre stævnet til en oplevelse, der rækker ud over den tid, det staar paa. Som leder fryder man sig over det og glæder sig allerede til det gaar løs næste aar.

P. M.

3. og 4. lilleput

3. lilleput endte som nr. 2, idet holdet ufortjent tabte til KB, resten af kampene blev vundet; men desværre var der nogle kampe, hvor spillet ikke var saa godt som efteraaret lovede.

Derimod spillede de smaa 4. putter ganske nydeligt og endte ubesejret som nr. 1.

Et hold af de yngste fra disse hold spillede nogle kampe i pinsen i Faxe Ladeplads.

Saadan et lilleputhold gør noget ved det, naar det er ude og rejse. Vi ankom lørdag eftermiddag til Faxe Ladeplads og spillede om aftenen. Næste dag spillede vi først om formiddagen med Faxe og om eftermiddagen med Faxe Ladeplads,

og om aftenen havde vi tikamp i boldøvelser. Endelig mandag formiddag spillede vi sidste gang.

Vore »putter« spillede 1. kamp uafgjort; men vandt resten, og saa var det dejligt at høre, at kvarterværterne var glade baade for spillet og for drengene, og at flere af dem blev inviteret ned paa sommerferie.

Medlemmerne skulle have set drengene, da vi paa en udflugt til Feddet kom til en stor lade med hø.

Her sprang de paa hovedet ned i høet, som det var fra 3 eller 5 meter vippen paa en badeanstalt.

Vi takker vort klubmedlem Johan Svensson, der nu er bosiddende i Faxe Ladeplads og har restauration »Gefion«, for at denne tur kom i stand.

Sv. Pedersen.

1. junior paa Bornholm

Onsdag aften den 9. april mødtes et forventningsfuldt 1. junior ved den nye bornholmerbaad »Kongedybet« med lederne, Egon Knudsen og Werner Frederiksen, til den aarlige tur til Bornholm. Efter at have sagt farvel til hr. Mosfeldt sejlede vi kl. 23,15 ud fra Havnegade og begyndte paa sejlturen, som forløb udmærket.

Næste morgen ved 6-tiden kunne vi skimte Bornholm, og ved 7-tiden lagde vi til ved Rønne havn, hvor vi blev modtaget af BBU's ledere. Vi kørte straks til Gudhjem i en bus, som var forbeholdt os i de par dage, vi skulle være paa Bornholm. I Gudhjem blev vi indkvarteret paa det udmærkede vandrehjem Feriegaarden, hvor et dejligt morgenbord stod parat. Efter morgenmaden sov vi et par timer, inden Sven Bordahl viste os i hvilke pragtfulde omgivelser Gudhjem ligger. Særlig husker man de skønne Bokulbakker og hestestenene, som er rejst af bornholmere til minde om svenskekrigene i det 17. aarhundrede.

Omsider var klokken blevet henad 16, paa hvilken tid vi skulle spille mod et udvalgt hold fra BBU. Kampen var ret jævnbyrdig, og resultatet blev da ogsaa 2—2 efter en ret daarlig, men spændende kamp.

Næste morgen skulle vi paa biltur for at se Nordbornholms seværdigheder. Vi kørte langs

FREM^S SPILLEDRAGT

faas i klubben eller i

Klubbens Leverandør

Sportsmagasinet
F.B.

Amagertorv 11

Ctr. 689

Ctr. 14758

kysten og kom først til Helligdomsklipperne ved Rø, hvorfra der var en herlig udsigt til Christiansø. Samtidig besøgte vi »Den sorte gryde«, som er en smal hule, der strækker sig 52 meter ind i klippen.

Efter at have set jættestenen, Bornholms største granitbrud og Hammerhavnen, hvorfra granitten bliver udskibet, indtog vi en dejlig middag paa hotel Hammersø.

Om Hammershus ruiner, som er de største nord for Alperne, fik vi en meget indgaaende og interessant forklaring af vores vittige chauffør Ejvind Holm. Ruinerne ligger paa den temmelig høje Hammerknude, hvorfra vi kunne se de berømte Løvehoveder.

Da klokken desværre var blevet for mange, maatte vi køre direkte til Rønne stadion, hvor vi skulle spille kl. 16, uden at have beset Johns Kapel. Denne kamp blev meget mere velspillet fra vores side, og resultatet blev da ogsaa en sejr paa 3—0.

I hotel »Dana« fik vi serveret en virkelig fin middag, og efter at have sunget fremmersangen fik vi et par timer fri, inden vi skulle sejle tilbage til København.

Næste morgen bød hr. Mosfeldt os velkommen efter en yderst vellykket tur.

Turen blev vellykket først og fremmest paa grund af BBU's flotte arrangement og straalende gæstfrihed, og vi takker hjerteligt derfor. Dernæst takker vi vores ledere, Egon Knudsen og Werner Frederiksen, for den gode og kammeratlige ledelse, og sidst, men ikke mindst, Boldklubben »Frem«, som jo i sidste instans er den egentlige aarsag til, at vi fik en saadan straalende oplevelse.

Kjell Nielsen — Ole B. Plougmann.

3. drengehold paa pinsetur til B. 1901, Nyk. F.

Pinselørdag kl. 8 startede 3 drengehold paa pinseturen til Nykøbing F. Mærkværdigvis var der ikke ret mange mennesker, saa vi fik nemt 2 8-mands kupeer, hvad der vel ogsaa er bedst baade for os selv og andre rejsende. Ved ankomsten blev vi modtaget af B 1901's store mand indenfor ungdomsafdelingen O. Bundgaard. Indkvarteringen blev, som vanlig naar man kommer til 1901, overstaaet i løbet af et øjeblik. Ved ankomsten fik drengene at vide, at de skulle spille forkamp paa stadion 2. pinsedag til unionskampen FBU—LFBU. Denne oplysning vakte naturligvis stor jubel.

Drengene var, som allerede nævnt, privat indkvarteret, saa vi saa dem faktisk kun, naar de

skulle spille, saadan lagde værterne beslag paa dem.

Lørdag aften spillede drengene den første kamp og tabte 0—2. Vi stillede op med alle vore reserver, ialt 5, mod et hold, der vist talte spillere fra hele 1901's drengedeling. 2. pinsedag spillede vi paa stadion med vort stærkeste hold. Jeg havde paa forhaand sagt til Bundgaard, at det var et relativt stærkt 3. drengehold, saa han godt maatte benytte nogle spillere fra højere hold. 1901 stillede op med 6 drenge fra 1. drengehold og de øvrige fra 2. og 3. drengehold. B 1901 vandt 2—1, efter at vi havde ført med 1—0, til der manglede 12 minutter.

Vore drenge spillede en god kamp og burde have vundet kampen efter Bundgaards mening, efter den gode 1. halvleg de spillede. Naa, de fik vist de mange mennesker en hel del godt spil, og mere kan man vel ikke forlange. Kl. 4 samme dag tog vi afsked med vore værter efter 3 dejlige dage. Da flere af drengene blev inviteret derned paa sommerferie, maa man heraf slutte, at de har opført sig paa en maade, som er en rigtig fremmerdreng værdig.

Til slut vil jeg gerne takke Vagn Mathiesen for god ledelse samt drengene for deres gode spil, opførsel og kammeratskab paa hele turen.

Poul V. Olsen.

Fra medlemmerne!

Vi har modtaget:

Jeg har med den største interesse læst artiklerne i medlemsbladet om det haarde spil og specielt, hvad der er skrevet om Poul Rasmussen. Allerede i september sidste aar bemærkede medlemsbladet, at samme spiller havde faaet for mild behandling af vore dommere. Efter hans sidste eskapade i Oslo, hvor selv svenskerne fandt hans spillefacon for grov, og hvor danske journalister nærmest følte sig flove paa dansk fodbolds vegne, er det morsomt at se, at andre nu har faaet øjnene op for, at den slags er dansk fodbold uværdigt. Og jeg maa ogsaa give medlemsbladet ret i, at skylden ikke er Poul Rasmussens alene, men i første række de dommere, som har givet ham lov til at spille saadan, næsten uden paatale. »Rassi« kunne godt være en stor og populær spiller uden at bruge de midler, han anvender, og man maa haabe, at dommerne nu begynder at opdrage ham til at bruge sine kræfter paa rette maade.

Med tak for optagelsen.

72—29.